

# Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 277.

Tolvte Session.

## 66de Møde.

Torsdagen den 20de December Kl. 1.

(Forfat.)

**Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet:** Jeg vilde ønske, om denne Lov fik Tilladelse til at gaae sin egen Gang, og ikke det langt videre gaaende og langt vigtigere Spørgsmaal om Offerets Afløsning blev knyttet dertil, hvilket vilde fremkalde meget store Uansækeligheder. Jeg kan ikke nægte, at jeg ikke holder meget af Forandringen af Offeret til en bestemt Afgift, det tiltaler mig ikke; jeg vilde være langt mere tilbøjelig til at have den Udpantningsret, som ved den senere Lovgivning i saa Henseende er givet. I det første Udkast til denne Lov var det allerede optaget, men jeg veg tilbage fra denne Bestemmelse, da Præstens hele Indtægt i mange Tilfælde, navnlig i mange Kjøbstads-kald, saa at sige, hviler alene paa Offeret. Det vilde derfor være nødvendigt, inden man gik ind paa dette Spørgsmaal, at gaae ind paa en nøiagtig Undersøgelse af flere andre Spørgsmaal, navnlig paa Kjøbstadernes Forpligtelse i Henhold til Loven ligeoverfor de geistlige Embedsmænds Bønning; jeg mener derfor, at Ophævelsen af denne Tvangsret, — det er iøvrigt ikke ganske saa, at Tvangsretten er bleven indført for ganske nylig; en Forpligtelse til Offer har allerede i lang Tid paahvilet, men denne Forpligtelse havde dog overordentlig meget Friwillighedens Charakter, da der ikke var givet saadanne Tvangsbestemmelser, at Vedkommende paa en hurtig og beqvem

Maade kunde komme til sin Ret — jeg mener, som sagt, altsaa, at Ophævelsen af denne skjærpede Forpligtelse først kan iværksættes, naar Kjøbstadernes Forhold til de Geistliges Bønning er bleven ordnet, det var denne Betragtningens Maade, der gjorde, at jeg veg tilbage fra at optage Offeret med i Loven. Det er iøvrigt en ugrundet Bemærkning af den ærede sidste Taler, naar han fremhævede, at der saavns en Bestemmelse om de Bønder, som ikke nu ere tiendepligtige, men som efterhaanden blive det; thi den ærede Rigsdagsmand overseer, at § 22 i Loven af 19de April 1852 bestemmer, at ingen Bønder kan blive tiendepligtig efter 1ste Januar 1856. Paragraphen lyder nemlig saaledes: „For de Bønder, som ikke inden 1ste Januar 1856 ere blevene tiendepligtige, kan denne Forpligtelse ikke senere indtræde.“ Det kan altsaa ikke betragtes som en Mangel ved denne Lov, at den ikke indeholder Bestemmelser for et Tilfælde, der ifølge den bestaaende Lovgivning ikke kan indtræde.

**Kjær:** Ogsaa jeg skal tillade mig, at anbefale det foreliggende Forslag; det er for mig meget kjærkomment, da ogsaa jeg har erfaret, at disse Smaarebder have givet Anledning til mange Stridigheder mellem Præst og Menighed; men det, jeg tog Ordet for, det var, for at udtale mig om § 3, der handler om Commissionens Sammensætning. Jeg skulde meget ønske, at det var muligt, at den høitærede Minister vilde gaae ind paa, at den s. Ex. fik en Forøgelse af to Medlemmer, valgte af vedkommende Commune, hvor Commissionens Virksomhed skal sættes igang. Det siges jo i § 1, at det vil komme til at beroe paa et Skøn,